

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: j5xDbQtYsdjwz4QXBchUjA
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αριθ. 73489/17

Μιχαήλ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

κατά Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε στις 8 Νοεμβρίου 2022 σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Erik Wennerström,

Lorraine Schembri Orland,

Ιωάννη Κτιστάκη, *Δικαστές*,

και την Liv Tigerstedt, *Βοηθό Γραμματέα του Τμήματος*,

Έχοντας υπόψη:

την προσφυγή υπ' αριθ. 73489/17 που κατέθεσε στο Δικαστήριο κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας στις 5 Οκτωβρίου 2017 σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση») ο κ. Μιχαήλ Σωτηριάδης, έλληνας υπήκοος («ο προσφεύγων»), γεννημένος το 1965, κάτοικος Μελισσοχωρίου Θεσσαλονίκης, ο οποίος εκπροσωπήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Χ. Κλειώση, δικηγόρο Αθηνών,

την απόφαση να κοινοποιήσει το παράπονο βάσει του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης, μεμονωμένα ή σε συνδυασμό με το άρθρο 14 της Σύμβασης, στην Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση»), η οποία εκπροσωπήθηκε από την Πληρεξούσιό της, κα Ασημίνα Δημητρακοπούλου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και να κηρύξει την υπόλοιπη προσφυγή απαράδεκτη,

τις παρατηρήσεις των διαδίκων,

Αφού συσκέφθηκε, αποφασίζει τα εξής:

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

1. Η υπόθεση αφορά προβαλλόμενη παραβίαση του δικαιώματος στην ιδιοκτησία σε σχέση με την επιβολή φόρου εισοδήματος στον προσφεύγοντα.

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: j5xDbQtYsdjwz4QXBchUjA

2. Ο προσφεύγων είναι έγγαμος, πατέρας 16 τέκνων, 12 εκ των οποίων ήταν εξαρτημένα μέλη και ζούσαν μαζί με την οικογένεια κατά τον κρίσιμο χρόνο.
3. Το 2014 ο προσφεύγων υπέβαλε, από κοινού με τη σύζυγό του, δήλωση φορολογίας εισοδήματος οικονομικού έτους 2014 (για τα εισοδήματα που αποκτήθηκαν από 1 Ιανουαρίου 2013 έως 31 Δεκεμβρίου 2013). Σύμφωνα με την παραπάνω δήλωση, τα εισοδήματα του ιδίου ανέρχονταν σε 36.834,43 ευρώ, της δε συζύγου του σε 1.775,44 ευρώ.
4. Ο προσφεύγων έλαβε οικογενειακά επιδόματα ύψους 7.920 ευρώ για το έτος 2013.
5. Σύμφωνα με την πράξη προσδιορισμού φόρου της 23ης Ιουλίου 2014, ο φόρος κλίμακας εισοδήματος που αντιστοιχούσε στο δηλωθέν εισόδημα του προσφεύγοντος ανερχόταν σε 9.280,83 ευρώ και της συζύγου του σε 387,15 ευρώ, η μείωση του φόρου ανερχόταν συνολικά σε 554,20 ευρώ και 385,54 αντίστοιχα, ο δε φόρος που αναλογούσε σε 8.727,46 ευρώ και 3,44 ευρώ αντίστοιχα, συμπεριλαμβανομένου συμπληρωματικού φόρου. Το τελικό ποσό του πληρωτέου κύριου φόρου βάσει της κοινής φορολογικής δήλωσης, μετά την αφαίρεση του φόρου που είχε παρακρατηθεί (ύψους 4.973,49 ευρώ) και την άθροιση άλλων εισφορών, ανερχόταν συνολικά σε 4.738,22 ευρώ.
6. Κατά της πράξης προσδιορισμού φόρου εισοδήματος για το έτος 2013, ο προσφεύγων υπέβαλε στις 25 Ιουλίου 2014 ενδικοφανή προσφυγή στην αρμόδια φορολογική αρχή. Ισχυρίστηκε ότι το κατά κεφαλήν εισόδημα των μελών της οικογένειάς του ήταν τόσο χαμηλό που αδυνατούσαν να ανταποκριθούν στο οικονομικό βάρος της πληρωμής του φόρου διατηρώντας ταυτόχρονα αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης. Επιπλέον, ισχυρίστηκε ότι οι αναγκαίες δαπάνες διαβίωσης της οικογένειάς του, ύψους 33.400,17 ευρώ, έπρεπε να μη θεωρηθούν φορολογητέο εισόδημα και να εξαιρεθούν από τη φορολόγηση γιατί, αν έπρεπε να πληρώσουν φόρο για το ποσό που είχε δαπανήσει, η οικογένειά του θα αντιμετώπιζε σοβαρές οικονομικές δυσκολίες. Ζήτησε λοιπόν νέα εκκαθάριση της δήλωσής του και την επιβολή φόρου μόνο επί του ποσού που απομένει μετά την αφαίρεση των δαπανών διαβίωσης της οικογένειάς του.
7. Στις 20 Οκτωβρίου 2014 η ενδικοφανής προσφυγή του απορρίφθηκε με πράξη της φορολογικής αρχής, με το σκεπτικό ότι ούτε ο προσφεύγων ούτε το δηλωθέν εισόδημα ενέπιπταν στις κατηγορίες προσώπων ή εισοδήματος που απαλλάσσονταν από τη

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: j5xDbQtYsdjwz4QXBchUjA

φορολογία σύμφωνα με τη φορολογική νομοθεσία, ενώ ο υπολογισμός των μειώσεων του φόρου ήταν ορθός.

8. Ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά της πράξης αυτής στο Μονομελές Διοικητικό Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης. Ισχυρίστηκε ότι, ενόψει των αρχών της ίσης συνεισφοράς στα δημόσια βάρη και του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, που κατοχυρώνονται στο άρθρο 4 παρ. 5 και το άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος αντίστοιχα, η επιβολή φόρων δεν πρέπει να οδηγεί σε υπέρμετρη οικονομική επιβάρυνση. Σε κράτη όπου δεν υφίσταται αφορολόγητο όριο, όπως στην κρινόμενη υπόθεση, οι φορολογούμενοι πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να προσκομίζουν στο αρμόδιο δικαστήριο αποδείξεις της αδυναμίας τους να πληρώσουν φόρους για το μέρος του εισοδήματός τους που χρησιμοποιήθηκε για την κάλυψη αναγκαίων δαπανών για την αξιοπρεπή διαβίωση της οικογένειάς τους. Επανέλαβε τα αιτήματα της ενδικοφανούς προσφυγής του και επιπλέον επικαλέστηκε τις συνταγματικές διατάξεις που προστατεύουν την οικογένεια.

9. Στη συνέχεια, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτημα να εισαχθεί η προσφυγή του στο Συμβούλιο της Επικρατείας, προκειμένου να κριθεί με πιλοτική δίκη το γενικότερου ενδιαφέροντος ζήτημα της συνταγματικότητας της παράλειψης του νομοθέτη να λάβει ειδική μέριμνα για τις πολύτεκνες οικογένειες, υπό τη μορφή είτε θέσπισης αφορολόγητου ορίου στο φόρο εισοδήματος φυσικών προσώπων υπέρ των οικογενειών αυτών, είτε πρόβλεψης διαδικασίας για την απόδειξη της φοροδοτικής τους ικανότητας. Η αρμόδια δικαστική επιτροπή εισήγαγε την υπόθεση στο Συμβούλιο της Επικρατείας.

10. Το Συμβούλιο της Επικρατείας συζήτησε την υπόθεση στις 5 Ιουνίου 2015 υπό το φως των συνταγματικών διατάξεων που προστατεύουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και κατοχυρώνουν τις αρχές της ισότητας, της ίσης συνεισφοράς στα δημόσια βάρη και της προστασίας της οικογένειας, και απέρριψε την προσφυγή. Με την απόφαση υπ' αριθ. 1087/2017 έκρινε ότι ο νομοθέτης έχει δικαίωμα να θεσπίζει, περιορίζει ή καταργεί απαλλαγές στον τομέα της φορολογίας εισοδήματος, λαμβάνοντας υπόψη τις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες. Οι σχετικές διατάξεις του Συντάγματος χρησιμεύουν ως καθοδηγητικές αρχές και ανήκει στη διακριτική ευχέρεια του νομοθέτη να καθορίσει τη φύση και την έκταση των ειδικών προβλέψεων για τις πολύτεκνες οικογένειες. Παράλληλα, δεν υφίσταται υποχρέωση θέσπισης αφορολόγητου ορίου. Για το έτος 2013 το αφορολόγητο αντικαταστάθηκε με μείωση φόρου υπό την προϋπόθεση απόδειξης των

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: j5xDbQtYsdjwz4QXBchUjA

δαπανών. Προκειμένου να διατηρηθεί ακέραιο το ποσό της μείωσης του φόρου, οι φορολογούμενοι έπρεπε να προσκομίσουν αποδείξεις ίσες με 25% του δηλωθέντος εισοδήματος, με ανώτατο όριο τα 10.500 ευρώ. Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι οι διατάξεις που προβλέπουν ενιαίο επίδομα στήριξης τέκνων (ν. 4093/2012) και τη χορήγηση ειδικών επιδομάτων στους πολύτεκνους (ν. 4141/2013), σε συνδυασμό με τις γενικές διατάξεις της νομοθεσίας περί φορολογίας εισοδήματος, συνθέτουν ένα σύστημα ρύθμισης της κρατικής μέριμνας υπέρ των πολυτέκνων το οποίο, λαμβανομένης υπόψη και της δυσμενούς δημοσιονομικής συγκυρίας κατά το επίμαχο έτος, δεν αντιβαίνει στις αρχές του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, της ίσης συνεισφοράς στα δημόσια βάρη και της προστασίας της οικογένειας.

11. Ο προσφεύγων παραπονέθηκε ότι η φορολόγησή του για μέρος του εισοδήματός του που είχε δαπανήσει συνιστούσε παραβίαση του δικαιώματος στην ιδιοκτησία βάσει του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης και ότι το σύστημα μείωσης του φόρου συνιστούσε, ως προς τις πολύτεκνες οικογένειες, διάκριση που απαγορεύεται από το άρθρο 14 της Σύμβασης σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης.

Η ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

12. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν εξάντλησε τα εθνικά ένδικα μέσα και ότι, σε κάθε περίπτωση, η προσφυγή είναι πρόωρη. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή.

13. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι παρέλκει η εξέταση της ένστασης της Κυβέρνησης περί μη εξάντλησης των εθνικών ένδικων μέσων και πρόωρης άσκησης της προσφυγής διότι τα παράπονα του προσφεύγοντος είναι σε κάθε περίπτωση απαράδεκτα για τους παρακάτω λόγους.

14. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η φορολογία αποτελεί, κατ' αρχήν, παρέμβαση στο δικαίωμα στην ιδιοκτησία καθώς στερεί από τον φορολογούμενο το ποσό το οποίο καλείται να καταβάλει ως φόρο (βλ., ενδεικτικά, *Burden κατά Ηνωμένου Βασιλείου* [GC], αριθ. προσφυγής 13378/05, παρ. 59, ECHR 2008). Οι γενικές αρχές σύμφωνα με τις οποίες αξιολογείται αν η παρέμβαση αυτή είναι συμβατή με το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου ενόψει του ιδιαίτερα ευρέος περιθωρίου

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: j5xDBQtYsdjwz4QXBchUjA
εκτίμησης που διαθέτει το κράτος συνοψίζονται στην απόφαση *ΙΩΦΙΑ Α.Ε. κατά Ελλάδας* ((dec.), αριθ. προσφυγής 50598/13, 7 Σεπτεμβρίου 2021, παρ. 32-36).

15. Στην παρούσα υπόθεση, οι διάδικοι συμφωνούν ότι ο φόρος που επέβαλαν οι φορολογικές αρχές συνιστούσε παρέμβαση της δημόσιας αρχής στο δικαίωμα του προσφεύγοντος για ειρηνική απόλαυση της περιουσίας του και ότι η παρέμβαση αυτή, η οποία προβλεπόταν από τη φορολογική νομοθεσία, ήταν νόμιμη, καθώς επιδίωκε νόμιμο σκοπό «σύμφωνα με το γενικό συμφέρον». Απομένει να εξεταστεί αν επιτεύχθηκε «δίκαιη ισορροπία» μεταξύ των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος και της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ατόμου.

16. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι εναπόκειται στον εθνικό νομοθέτη να επιλέγει ποιο πρέπει να θεωρείται ως φορολογητέο εισόδημα, καθώς αυτό ανήκει στα θέματα που ο εθνικός νομοθέτης βρίσκεται σαφώς σε καλύτερη θέση σε σχέση με το Δικαστήριο να εκτιμήσει και να καθορίσει (βλ. *Cacciato κατά Ιταλίας* (dec.), αριθ. προσφυγής 60633/16, 16 Ιανουαρίου 2018, παρ. 25). Με τη θέσπιση κανόνων προσδιορισμού του φορολογητέου εισοδήματος και συστήματος μειώσεων φόρου και έκπτωσης δαπανών, ο έλληνας νομοθέτης κινήθηκε εντός των ορίων της διακριτικής του ευχέρειας. Από το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης δεν συνάγεται γενική απαγόρευση του περιορισμού της έκπτωσης δαπανών σε ορισμένο ποσοστό κατά τον προσδιορισμό του φορολογητέου εισοδήματος, ούτε υποχρέωση θέσπισης αφορολόγητου ποσού για τις πολύτεκνες οικογένειες. Η ισχύουσα νομοθεσία, η οποία προβλέπει ότι, προκειμένου να διατηρηθεί ακέραιο το ποσό της μείωσης του φόρου, οι φορολογούμενοι πρέπει να προσκομίσουν αποδείξεις ίσες με 25% του δηλωθέντος εισοδήματος, με ανώτατο όριο τα 10.500 ευρώ, δεν μπορεί να θεωρηθεί αυθαίρετη εν προκειμένω (βλ., τηρουμένων των αναλογιών, *Di Belmonte κατά Ιταλίας*, αριθ. προσφυγής 72638/01, 16 Μαρτίου 2010, παρ. 42, και προαναφερθείσα απόφαση *Cacciato κατά Ιταλίας* (dec.), παρ. 25).

17. Όσον αφορά το ερώτημα αν το επίμαχο ποσό του καταλογισθέντος φόρου συνιστά υπέρμετρη επιβάρυνση του προσφεύγοντος και ουσιώδη επέμβαση στην οικονομική του κατάσταση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι είχε δαπανήσει 33.400,17 ευρώ για τις ανάγκες διαβίωσης της οικογένειάς του και, καθώς το συνολικό εισόδημα που δήλωσε μαζί με τη σύζυγό του ανερχόταν σε 38.607,12 ευρώ, αδυνατούσε

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: j5xDbQtYsdjwz4QXBchUjA

να πληρώσει τον καταλογισθέντα φόρο 8.730,90 ευρώ με τα 6.954,88 ευρώ που απέμεναν. Όμως, η οικογένεια είχε λάβει αφορολόγητα οικογενειακά επιδόματα συνολικού ύψους 7.920 ευρώ για το 2013, ποσό που αντιστοιχούσε σε ενιαίο επίδομα στήριξης τέκνων 1.920 ευρώ και ειδικό επίδομα πολυτέκνων 6.000 ευρώ (500 ευρώ ανά εξαρτημένο τέκνο). Τα ποσά αυτά χορηγήθηκαν για την κάλυψη των δαπανών των τέκνων.

18. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι όλες οι δαπάνες που περιγράφει ο προσφεύγων υπήρξαν απολύτως αναγκαίες και ήταν αδύνατον να περιοριστούν ή να παραλειφθούν, μπορούσε να χρησιμοποιήσει το επιπλέον αφορολόγητο ποσό των οικογενειακών επιδομάτων για να καλύψει σημαντικό μέρος αυτών των δαπανών. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο θεωρεί ότι, ακόμα και αν η έκπτωση δαπανών υπήρξε περιορισμένη, το ποσό που απέμενε μετά την αφαίρεση των δαπανών (13.129,70 ευρώ) αρκούσε για να πληρώσει ο προσφεύγων το 2014 όχι μόνο τον υπόλοιπο οφειλόμενο φόρο (4.738,22 ευρώ), αλλά και το ποσό του ήδη παρακρατηθέντος φόρου (4.973,49 ευρώ). Για το λόγο αυτό, δεν μπορεί να δεχθεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι ο φόρος υπερέβαινε τη φοροδοτική του ικανότητα και ότι αναγκάστηκε να δανειστεί για να πληρώσει το οφειλόμενο ποσό.

19. Το Δικαστήριο επίσης παρατηρεί ότι δεν προκύπτει από τη δικογραφία – ούτε και ο προσφεύγων παραπονέθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων ή του Δικαστηρίου – ότι ο συντελεστής με τον οποίο φορολογήθηκε υπήρξε υπερβολικός ή δυσανάλογος και ότι η επιβολή του συγκεκριμένου ποσού φόρου συνιστούσε ουσιώδη επέμβαση στην οικονομική του κατάσταση. Αυτός είναι ένας από τους παράγοντες που σταθμίζει το Δικαστήριο όταν εκτιμά αν επιτεύχθηκε δίκαιη ισορροπία σε μια συγκεκριμένη περίπτωση (βλ., τηρουμένων των αναλογιών, *N.K.M. κατά Ουγγαρίας*, αριθ. προσφυγής 66529/11, 14 Μαΐου 2013, παρ. 42, με τις εκεί αναφορές στη νομολογία).

20. Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο δεν θεωρεί ότι η επίμαχη φορολογία συνιστά παρέμβαση στην οικονομική κατάσταση του προσφεύγοντος σε τέτοιο βαθμό που θα μπορούσε να θεωρηθεί δυσανάλογη ή να χαρακτηριστεί ως κατάχρηση του δικαιώματος του Κράτους να επιβάλλει φόρους βάσει του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου. Ως εκ τούτου, το παράπονο πρέπει να απορριφθεί ως προφανώς αβάσιμο σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ. 3 και 4 της Σύμβασης.

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: j5xDbQtYsdjwz4QXBchUjA

21. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται στις παρατηρήσεις του ότι το σύστημα μειώσεων φόρου που δεν κάνει διάκριση μεταξύ άγαμων και πολύτεκνων φορολογουμένων συνιστά διάκριση που απαγορεύεται από το άρθρο 14 της Σύμβασης σε συνδυασμό με το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, διάκριση σημαίνει διαφορετική μεταχείριση, δίχως αντικειμενική και εύλογη αιτιολογία, προσώπων που τελούν υπό ουσιαδώς όμοιες καταστάσεις. Ωστόσο, το άρθρο 14 της Σύμβασης δεν απαγορεύει σε ένα κράτος-μέλος να μεταχειρίζεται ομάδες ανθρώπων διαφορετικά προκειμένου να διορθώσει «πραγματικές ανισότητες» ανάμεσά τους (*Horváth και Kiss κατά Ουγγαρίας*, αριθ. προσφυγής 11146/11, 29 Ιανουαρίου 2013, παρ.101).

22. Κατά το Δικαστήριο, τα στοιχεία που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες δεν αποτελούν ισχυρό τεκμήριο έμμεσης διάκρισης. Το καθεστώς φορολόγησης των πολύτεκνων οικογενειών συνδυάζεται με ασφαλιστικές δικλίδες που καταδεικνύουν ότι, στο πλαίσιο της άσκησης της διακριτικής του ευχέρειας στον τομέα της φορολογίας, το Κράτος έλαβε υπόψη τις ειδικές ανάγκες των πολυτέκνων. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι ελληνικές αρχές έλαβαν μέτρα για να ελαφρύνουν τις οικονομικές δυσκολίες των προσφευγόντων, παρέχοντάς τους ενιαίο επίδομα στήριξης τέκνων και ειδικό επίδομα πολυτέκνων (βλ. παραπάνω παρ. 10 και 18). Ενόψει των περιστάσεων, το Δικαστήριο πείθεται ότι δεν υπήρξε παραβίαση των δικαιωμάτων των προσφευγόντων βάσει του άρθρου 14 της Σύμβασης και, ως εκ τούτου, το παράπονο αυτό πρέπει να απορριφθεί ως προφανώς αβάσιμο σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ. 3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους ανωτέρω λόγους, το Δικαστήριο ομόφωνα:

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Συντάχθηκε στα Αγγλικά και κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 1 Δεκεμβρίου 2022.

(υπογραφή)

Liv Tigerstedt

Βοηθός Γραμματέας του Τμήματος

(υπογραφή)

Erik Wennerström

Πρόεδρος

Σύνολο σελίδων εγγράφου που μεταφράστηκε: 6

Σύνολο σελίδων μετάφρασης: 8

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: j5xDbQtYsdjwz4QXBchUjA

Επίσημη μετάφραση ως προς την πιστή και ακριβή απόδοση του περιεχομένου χωρίς μεταβολές εκ του πρωτοτύπου από την αγγλική γλώσσα στην ελληνική γλώσσα

Αθήνα, 10 Ιανουαρίου 2023

Μπελεκούκας Βασίλειος, Πιστοποιημένος Μεταφραστής Υπουργείου Εξωτερικών

A.M. 088